

Adonisz

Bolyongás

A bolyongás a bolyongás
Megmentőnk a bolyongás ő vezérli lépteinket
A bolyongás megvilágosít
Minden más csak álca

A bolyongás kapcsol bennünket ahhoz ami más
Ő lopja be álmainkba a tenger arcát

A bolyongás: várakozás

Vízözön

Szállj, galamb. Nem várunk vissza.

Sziklákra bízták a testüket.
Én hajóvitorlákra kötözve haladok
egy feneketlen szakadék felé.

Megrekedt csillag a vízözön
a valaha volt vízözön
melybe talán fölszippantjuk
az eltemetett korok istenét.
Talán kedvünket leljük e százados találkozásban.

Szállj, galamb. Nem várunk vissza.

A távollét földje

Ez itt a fájdalom földje
holnapok nélküli föld
nincs szél mi földeríténé

Miféle hang szavára
költöztek szeretteim
erre a kietlen földre?

Levél

Az ország amelyről álmodunk
amely felé utat tapostunk magunknak
félénk szemhéjak megsebezte horizont

Tegnap a nyájas esztelenség hetvenkedésével
az ifjúkor haláltusáiban
tegnap sóvárogtunk utána
az ő nevében rajzoltunk
arcképet és fénykoszorút
írtunk neki levelet –
A félénk szemhéjak megsebezte országnak

Halál

Meghalunk ha nem teremünk isteneket
Meghalunk ha nem öljük meg őket

ó bolyongó sziklatest uralma

Csigaház

A város arca pilláinkra vetül
maszkok jégmezeje alatt leli vesztét
Ekkor kiáltásra fakadunk:
A város föld alatti odúiban élünk
mint házában a csiga

Ó tagadás űzz ki minket rejtekünkéből!

(Molnár Miklós átköltései)